

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев1 4/2026
25.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милић Милић, адвокат из ..., против туженог ДЗ из Новог Кнежевца, чији је пуномоћник Јован Мишчевић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3810/19 од 11.03.2020. године, у седници одржаној 25.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3810/19 од 11.03.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди, Судска јединица у Новом Кнежевцу П1 14/2019 од 17.09.2019. године, ставом првим изреке, одлучено је да се тужбени захтев делимично усваја. Ставом другим изреке, поништено је решење директора туженог бр. .. од 22.11.2018. године и одлука Управног одбора туженог бр. .. од 06.12.2018. године, као незаконита. Ставом трећим изреке, одбијен је део тужбеног захтева којим је тужилња тражила да суд туженог обавезе да јој омогући остваривање права на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, а да у противном пресуда тужиље представља правни основ за остваривање свих права према туженом по основу рада и радног односа. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужилњи накнади трошкове парничног поступка у износу од 52.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж1 3810/19 од 11.03.2020. године, ставом првим изреке, преиначио пресуду Основног суда у Кикинди, Судска јединица у Новом Кнежевцу П1 14/2019 од 17.09.2019. године, тако што је одбио тужбени захтев тужиље да се поништи решење директора туженог бр. .. од 22.11.2018. године и одлука

Управног одбора туженог бр. .. од 06.12.2018. године, као незаконити да тужени тужиљи накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате. Ставом другим изреке, тужиља је обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила благовремену ревизију, у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку из свих законских разлога, позивајући се на одредбу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужени је доставио одговор на ревизију тужиље, захтевајући накнаду трошкова за састав тог одговора.

Врховни касациони суд је решењем Рев2 1636/2020 од 11.02.2021. године, одлучио да не дозволи одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3810/19 од 11.03.2020. године, па је њену ревизију одбацио и одбио захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији, налазећи да преиначење првостепене пресуде није од утицаја на дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011 ... 87/2018), пошто се тужбени захтев не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа у смислу одредбе члана 441. истог Закона.

Одлуком Уставног суда Уж 7445/2021 од 19.01.2026. године, усвојена је уставна жалба АА (тужиље) и утврђено да је ставом другим изреке решења Врховног касационог суда Рев2 1636/20 од 11.02.2021. године (којим је одбачена као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3810/19 од 11.03.2020. године), подносиоци уставне жалбе повређено право на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, док је у преосталом делу уставна жалба одбачена, па је поништено решење Врховног касационог суда Рев2 1636/20 од 11.02.2021. године, у ставу другом изреке и одређено да Врховни суд поново одлучи о ревизији подносиоцике уставне жалбе изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3810/19 од 11.03.2020. године. По оцени Уставног суда, имајући у виду да спорови из радних односа нису спорови мале вредности, у смислу одредбе члана 469. Закона о парничном поступку, закључак Врховног касационог суда о недозвољености ревизије изјављене против другостепене пресуде којом је преиначена првостепена пресуда у парници у спору из радног односа, није утемељен на уставно-правном прихватљивом тумачењу меродавног процесног закона.

У поновном поступку, Врховни суд је испитао другостепену пресуду, применом одредбе члана 408., у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 10/2023) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а наводима ревизије тужиље не указује се на неку другу битну повреду прописану одредбом члана 407. став 1. тачке 2. и 3. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са туженим 11.05.2009. године закључила уговор о раду на неодређено време, тако што је њено пребивалиште тада било у Новом Кнежевцу, а она није тражила нити остварила право на накнаду трошкова доласка на рад и одласка са рада. Између парничних странака је 10.09.2018. године закључен анекс бр. 4 Уговора о раду, у ком је наведено исто пребивалиште тужиле на адреси у Новом Кнежевцу. По повратку са специјализације, током 2018. године, тужила је променила пребивалиште тако што се преселила у ..., о чему је известила туженог поднеском од 16.11.2018. године, којим је тражила исплату трошкова за долазак и одлазак на рад на релацији ...-Нови Кнежевац, у висини цене месечне аутобуске карте. Директор туженог је, побијаним решењем бр. .. од 22.11.2018. године, одбио захтев тужиле за накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у смислу одредбе члана 118. став 3. Закона о раду, указујући да је тужила место становања променила након закључења уговора о раду и да он није сагласан са њеним захтевом за накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада. Одлучујући о приговору тужиле изјављеном против тог решења, Управни одбор туженог је побијаним решењем бр. .. од 16.12.2018. године, приговор одбио, налазећи да промена места становања након заснивања радног односа доводи до увећања трошкова превоза, имајући у виду да је раније место пребивалишта запослене било у седишту послодавца, због чега Управни одбор тужене сматра да побијаним решењем директора нису повређена права запослене из радног односа, у смислу одредбе члана 118. став 3. Закона о раду.

Првостепени суд је поништио побијана решења, као незаконита, налазећи да су у супротности са тачком 1. става 1. члана 118. Закона о раду, по ком запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз, те да би тужилци то право било ускраћено.

Другостепени суд је побијаном пресудом преиначио првостепену пресуду тако што је тужбени захтев тужиле за поништај решења директора и Управног одбора туженог, одбио, у смислу одредбе члана 118. став 3. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05 ... 75/14), налазећи да, у ситуацији када тужила у време закључења уговора о раду није имала нити захтевала накнаду предметних трошкова, које је тражила након закључења последњег анекса уговора о раду и пресељењу у ..., је јасно да то представља увећање трошкова које она претходно није имала. Како тужени није сагласан да тужилци исплаћује накнаду ових трошкова, по оцени другостепеног суда, следи да су побијана решења правилна.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је, преиначењем првостепене пресуде, правилно применио материјално право.

Одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду, прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду и то за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Ставом 3. те одредбе Закона, прописано је да промена места становања запосленог након закључења уговора о раду не може да утиче на увећање трошкова превоза које је послодавац дужан да накнади запосленом у тренутку закључења уговора о раду, без сагласности послодавца.

У конкретном случају, у време закључења уговора о раду на неодређено време, између парничних странака (11.05.2009. године), као и анекса бр. 4 тог уговора (10.09.2018. године), пребивалиште тужиле је било на адреси у Новом Кнежевцу, због чега она није нити тражила нити остваривала право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада. Предметне трошкове тужилца је тражила поднеском од 16.11.2018. године (након закључења анекса бр. 4 уговора о раду), наводећи да се преселила у ..., а послодавац се са тим није сагласио. Правилан је закључак другостепеног суда да промена места становања након закључења уговора о раду (заснивања радног односа) не утиче на увећање трошкова превоза које је послодавац дужан да накнади запосленом у тренутку закључења уговора о раду, без сагласности послодавца, у смислу одредбе члана 118. став 3. Закона о раду. То што запослени има право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз, у смислу одредбе члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду, није од утицаја на правилност побијаних одлука туженог, имајући у виду да се захтев тужилца, у том смислу, не односи на трошкове за долазак и одлазак са рада у Новом Кнежевцу, већ се односи на трошкове путовања из Пошто се послодавац није сагласио да тужилци плаћа увећане трошкове превоза које она има због пресељења у ..., након заснивања радног односа, следи да је одлука другостепеног суда правилна, па тужилца неосновано у ревизији указује на погрешну примену материјалног права.

Наводи ревизије тужилца о томе да се избор места становања за њу појављује као нужда, а не као њена воља, су без утицаја на одлучивање, имајући у виду да то нису чињенице које су разматране у овом поступку, нити су од утицаја на одлучивање о законитости решења туженог.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153, 154. и 165. став 2. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Трошкови на име ангажовања пуномоћника, адвоката, за састав одговора на ревизију туженом нису били потребни, у смислу одредбе члана 154. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**